

Homilie 19 - 20 oktober 2019 • 29e zondag door het jaar C • Toon Suffys SJ

De eerste lezing lijkt voor mensen in onze tijd zo vreemd. Hangt het succes van het leger af van hoe hoog Mozes zijn armen houdt? Een vreemd beeld voor ons.

Laten wij oog hebben voor de symbooltaal. Armen omhoog houden is een symbool van overgave aan God. Zoiets van: "leg in mijn handen wat ik nodig heb om te leven!" Die houding, de "orante-houding" neemt de priester nog altijd aan bij belangrijke gebeden. En sinds het concilie zijn er steeds meer mensen die bij het bidden van het onze Vader, met hun handen zo'n "orante houding" aannemen.

De armen omhoog houden staat voor vertrouwen op God. Zolang Mozes vertrouwde op God en niet op eigen kracht, zolang waren ze aan de winnende hand. Maar als hij dacht het alleen aan te kunnen, als hij niet meer op God kon, wilde vertrouwen, dan ging het niet meer goed.

Anderen ondersteunden zijn armen: vertrouwen op God, dat heb je niet uit jezelf. Wij kunnen blijven vertrouwen op God samen met anderen. Wij houden bij elkaar het vertrouwen, het geloof in leven. Dat is waarom wij telkens weer samen komen om met elkaar te bidden en elkaar te steunen.

Jezus vertelde zijn leerlingen een gelijkenis om ons aan te sporen altijd te bidden en niet op te geven.

Bidden wij zo? Maar doorgaan met bidden tot we krijgen wat we vragen. Zijn wij dan niet als een zeurend kind dat schreit en schreit tot het zijn zin krijgt. Is dat wat Jezus vraagt?

Jezus spoort ons veeleer aan om zonder ophouden contact te zoeken met God. Ignatius zegt: spreek tot God zoals een vriend met een vriend doet. Vrienden praten niet enkel om elkaar om iets te vragen. Vrienden willen gewoon met elkaar delen wat zij in het leven meemaken.

Als God belangrijk is in mijn leven, dan vertel ik Hem over mijn zorgen en vreugde, over mijn verlangens en de moeilijkheden. Ik zoek gewoon om God te ontmoeten, Hem een plaats te geven in mijn leven, Hem aanwezig te weten in al wat ik beleef en meemaak.

Als je van iemand houdt, wil je toch dat die weet wat er in jou omgaat, waar je plezier aan hebt en waar je zorgen over hebt. Dat zijn toch de dingen waar we met vrienden over praten. Het enige dat wij verwachten is dat de ander luistert en mee voelt met ons. In het mee-leven van de vriend, vind ik kracht om verder te gaan, om het leven aan te kunnen.

Doe dat ook met God, zegt Jezus. Hou niet op God bij je leven te betrekken. Dan zul je ondervinden dat je de kracht krijgt om de moeilijkste dingen aan te kunnen: problemen, ziekte pijn. Maar ook intensere vreugde bij de mooie dingen van het leven.

Maar vriendschap is wederkerig. Als God een vriend is zal ik ook luisteren naar wat Hij wil en Hij verlangt, wat Zijn zorgen zijn om onze wereld. Zo worden wij missionarissen: mensen met een missie, een zending van God in deze wereld. Laten wij ook met God mee leven en mee gaan in zijn zorg om mensen en om onze wereld. Dat is wat de synode over het Amazone gebied probeert te doen.

Dat is vertrouwend met elkaar omgaan, elkaar begrijpen - elkaar kennen. Dat is elkaars armen omhoog houden als het moeilijk wordt, elkaar dragen en elkaar kracht geven vanuit God.